

A pokol és a mennyek, a rossz és a jó

A pokol és a mennyek nem csupán térbeli vagy időbeli dimenziók, hanem tudati szintek, amelyek az emberi lélek belső állapotait tükrözik. Az emberi lélek képes mindkettőt megélni – akár egyetlen élet során is. A mennyek akkor nyílnak meg számunkra, amikor belső békében, szeretetben és elfogadásban élünk. A pokol pedig akkor válik valósággá, amikor eluralkodik rajtunk a félelem, a harag, az irigység vagy a gyűlölet. Ha hibázunk, a szellemi programunk sérülhet, ami karmikus következményekhez vezethet – megváltoztathatja az életünk irányát.

A pokol és mennyek szféráit olyan lények népesítik be, akik már a földi tudat kialakulása előtti korszakokban léteztek. A kezdetekben a Földet energiák uralták, amelyek nem érzékelték az anyagi világot. Ezért Isten megteremtette az embert, mint közvetítőt, hogy ezek a lények kapcsolatot teremthessenek az anyagi valósággal.

Az ember tehát nem kívülálló, hanem része a mennyek és a pokol világának. Ősidők óta zajlik a harc a Föld uralmáért: a békét kereső lények, akik emberi testet öltöttek, az egyensúly fenntartásán dolgoznak, míg azok, akik a gonosz tudatát választják, a sötétség szolgálatába állnak. Az utóbbit nevezik a földi pokolnak. Itt nincs energetikai egyensúly, betegségek és harcok dúlnak, nincstelenség honol. Itt a lelkek kárhozatra vannak ítélve.

Ha valamit cselekszünk, ami ártalmas mások számára, a negatív energia megjelenik. Ha jót teszünk a szellemi törvények szerint, a pozitív energia válaszol. A jóság egy hosszabb tanulási folyamat része, amelyre emberi és szellemi vezetők tanítanak.

A pokol nem feltétlenül örök büntetés: lehetőség is lehet a megtisztulásra, a tudat emelkedésére. A rosszban is rejlik tanítás, ha képesek vagyunk felismerni és átalakítani azt.

A gonosz ott van, ahol szóval, gondolattal vagy cselekedettel meghívjuk. Ő akkor jön, amikor alkalmat talál. Ezért fontos betartani Isten tanításait: ne lopj, ne csalj, ne hazudj – mert a rossz kihasználja a gyengeségeinket, hogy büntessen, akár Isten helyett is.

A mennyek birodalma a szépség, a boldogság és az egyensúly hona. Ezeknek az energiáknak a befogadása csak akkor lehetséges, ha minden nap törekszünk a jóságra – önmagunkért és másokért. A mennyország nem jutalom, hanem belső állapot, amelyet tudatosan építünk fel magunkban. Amikor szeretetben, elfogadásban és belső békében élünk, akkor megnyílik előttünk a magasabb szférák kapuja. Mi emberek főleg akkor érezzük a mennyek jelenlétét, amikor érzékeink csak a jó érzéseket fogják fel a körülöttünk lévő világból.

Isten azt szeretné, ha minden leszületett ember a jó világban élne, ezért tanít minket a „hogyanra” az iskolák, a Biblia és a belső intuíció által. Egyúttal vigyáz ránk, hogy ne essünk bűnbe. A bűnök birodalmában ott él a gonosz, amelyet ha lehet leginkább megelőzéssel lehet legyőzni. A bűn nem végzet, hanem tanulási lehetőség. A karma nem ítélet, hanem visszajelzés: minden tettünk rezgést kelt, amely visszatér hozzánk.

Ezekbe a szellemi síkokba akár több évezredre is beivódhatnak az általunk létrehozott emlékek. Több leszületés szükséges ahhoz, hogy a negatív cselekedeteinket és emlékeinket karmikusan oldani tudjuk.

A szellemi síkokon zajló harcok tükröződnek a földi életben is. A belső küzdelmeink – a jó és rossz közötti választásaink – határozzák meg, melyik világot hívjuk be az életünkbe. Ezért fontos az önismeret, az erkölcsi iránytű fejlesztése és a belső figyelem gyakorlása.

Bele születhetünk a pokolba, és bele születhetünk a mennyek világába. Kivételes esetekben, ha jó körülmények közé kerülünk és tanulásra van lehetőségünk, el tudunk menekülni a gonosztól. Ez nem jelenti azt, hogy a negatív energiáink végleg eltűnnek, hanem azt, hogy lehetőséget kapunk az építkezésre, az önmagunkért való cselekvésre.

A pokol és a mennyek nem végállomások, hanem belső utazások. Az ember képes átalakítani a tudatát, és ezáltal a világát is. A szeretet, a megbocsátás, az együttérzés és az igazság keresése mind olyan kulcsok, amelyek megnyitják a magasabb szférák energiáit. És amikor ezek az energiák áramolnak bennünk, akkor nemcsak saját életünk emelkedik, hanem a kollektív tudat is gyógyulni kezd.

A jó és a rossz nem mindig egyértelműen elkülöníthető. A hibák, a tévedések és a küzdelmek mind részei annak az útnak, amely a tudat fejlődéséhez vezet. A mennyek kapuja bennünk van – és minden nap dönthetünk úgy, hogy közelebb lépünk hozzá. Mert a valódi mennyország nem kívül, hanem belül kezdődik.